

τὸν μπακιὲ εἰς τὸν χαζνὲ τῆς ὑψηλότητός του καὶ ἔλαβαν τὸ ἔνδοξον αὐτοῦ πονγιοιουρδί. Ἐρχόμενοι λοιπὸν αὐτοῦ, νὰ συναχθῇτε ὅλοι σας, νὰ ρίξετε τὰ τευτέρια σας μὲ δμόνοιαν καὶ νὰ συνάξητε τὸ μάλι μιρὶ κατὰ τὴν τοπικὴν συνήθειαν, χωρὶς νὰ ἀκολουθήσῃ καμμία ταραχὴ καὶ σύγχυσις ἀνάμεσόν σας».

405

1766. Κληρονομικὴ διανομὴ ἐν χωρίῳ τῆς Χίου,

ἐν 44α, σ. 146–147, μεταξὺ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων τοῦ θανόντος.

«... ἡ ἄνωθεν Καλή, ἡ σύμβιος τοῦ ποτὲ Γεωργίου (πατρὸς τοῦ θανόντος), καὶ ἡ Μαρία, ἡ μήτηρ τῶν παιδιῶν, πῶς ὑπόσχεται καὶ ἀπομένει νὰ μὴν ἔχῃ νὰ κόψῃ ἀναφακᾶ τῶν παιδιῶν, ἢ πάλι ἐὰν καὶ τὸν ἔχῃ πρὸ καιροῦ γραμμένον, νὰ μὴν ἔχῃ τὴν ἰσχὺν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὸν ἐποιεῖ ἄκερον καὶ κατελυμένον ἡ αὐτὴ Μαρία, ἡ μήτηρ τῶν παιδιῶν. Ἔτι ὁμολογεῖ καὶ ἡ ἄνωθεν Καλή, ἡ μήτηρ τοῦ ἄνωθεν ἀπεθαμένου, νὰ μὴν ἔχῃ νὰ πάρῃ ἢ ὀκτώρι, ἢ ἀντιφάττον, ἢ γάλα, καθὼς τὸ ἔκαμεν καβούλι ἐνπροστεν ἐμοῦ καὶ τῶν μαρτύρων...».

406

1766. Κληρονομικὴ διανομὴ ἐν χωρίῳ τῆς Χίου, ἐνώπιον νοταρίου, κατὰ τὸ ὀθωμανικὸν Δίκαιον,

ἐν 299, σ. 291–292 καὶ ἐν 44α, σ. 145–146.

«... ἔστῳντας καὶ νὰ ἐπέθῃς ἡ Α. ... καὶ νὰ ἔβῃς κληρονόμος τὸ παιδί αὐτῆς, ὀνόματι Μαρία καὶ τὴν μητέρα αὐτῆς καὶ ταῖς ἀδελφές αὐτῆς καὶ τὸν προσεσβύτερον (σύζυγον) αὐτῆς, τὴν σήμερον ἠθέλησα(ν) καὶ ἐμοίωσαν τὸ μερίδιο τῆς ἀπεθαμένης, κατὰ τὸν φετουφᾶν τοῦ ἀφέντη μουφτῆ. Ἐν πρώτοις ἐπῆρε ἡ μητέρα της, διὰ τὸ γάλα της καὶ διὰ κληρονομίαν ὅπου εἶχον νὰ λάβωσιν αἱ ἀδελφαὶ αὐτῆς... προσέτι ὁμολογᾷ ἡ ἄνωθεν μήτηρ, πῶς ἔλαβεν καὶ ἐκ τοῦ ὀσπητίου ἀπὸ τὸ μερίδιο τοῦ παιδίου τρίτο ἓνα, διὰ νὰ μὴν ἔχῃ νὰ κόψῃ ἀναφακὰν (τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκάια) τοῦ παιδίου, οὔτε νὰ γυρέψῃ νὰ πάρῃ τὸ παιδί, ἀλλὰ νὰ τὸ ἔχῃ ὁ παπᾶς... Ἔτι ὁμολογοῦν οἱ ἄνωθεν θυγατέρες, ὅτι... ἔλαβον ὅλην τὴν κληρονομία... Τὰ δὲ ἐπίλοιπα χωράφια, σπίτια, χρεῖες καὶ ἓνα βῶδιο ἐμεῖνα(ν) τοῦ ἄνωθε Παπαϊωάννη. Ἔτι ὁμολογοῦ(ν), πῶς ἔλαβεν τὸ παιδί καὶ τὴν βούκλα τῆς μητρὸς του καὶ νὰ μὴν πάρῃ τὸ παιδί, οὔτε ὁ παπᾶς κουντουριδία, οὔτε ἀμύγδαλα, οὔτε ἐλῆές, οὔτε συκαμινιές...».

407

1766. Δευτέρα ἐκδοσις τῆς μεταφράσεως τῆς Ἑξαβίβλου τοῦ Ἀρμενοπούλου, ὑπὸ Ἀλ. Σπανοῦ (βλ. ἀνωτέρω ἀριθ. 353), περιέχουσα ἐπὶ πλέον Ἐπιτομὴν Κανόνων εἰς ἀπλὴν γλῶσσαν, ἐπιστάσις τοῦ ἀρχιμ. Σπ. Μήλια.

408

1767. «Προικοδοσιῶν ἔροι καὶ κανόνες» τοῦ πΚ. Σαμουήλ Α', ἐν 70, Α', σ. 257–261, καὶ ἐν 364, σ. 263–264.

(Διαιροῦνται εἰς ἑννέα τάξεις, ἀναλόγως τῆς εὐπορίας, χωρὶς ὅμως νὰ ὀρίζωνται τὰ κριτήρια τῆς διακρίσεως εἰς τάξεις. Ἡ προῖξ τῆς α' τάξεως ὀρίζεται εἰς ἕξ πουγγεῖα, τῆς β' εἰς 4, τῆς γ' εἰς 2, τῆς δ' εἰς 1, τῆς ε' εἰς 300 γρόσια, τῆς ς' εἰς 200, τῆς ζ' εἰς 150, τῆς η' εἰς 100 καὶ τῆς θ' εἰς 50 γρόσια. Ταῦτα διὰ τὴν Κπ. Διὰ δὲ τὰς λοιπὰς πόλεις «κατὰ δύναμιν τῶν ἐνοικούντων». Ἐν δὲ Βουλγαρίᾳ, Ἀραβίᾳ κλπ., ὅπου δὲν ὑφίσταται ὁ θεσμὸς τῆς προικῆς, ἀλλ' ἀντιθέτως ὁ νυμφίος δίδει εἰς τοὺς γονεῖς τῆς κόρης θρεπτήρια καὶ τροφεῖα, «τοῦτο τὸ ἔθος ἀκωλύτως ἐπικρατεῖται, ὥς πολλῶν ἐπαίνων τὸ ἔργον ἄξιον». Ἐν 182, σ. 410, παρατηρεῖται: «Νικόλαος ὁ Σουτῆς, σὺν τῷ Κυζίκου καὶ τῷ Προύσης Μελετίῳ ἀπαρέσκονται καὶ ἤρξαντο λαλεῖν τοῖς προύχοσι τὸ ὅτι δὲν εἶναι εὐχαριστημένοι οἱ ἀρχιερεῖς ἀπὸ τὸν πατριάρχην καὶ διαφημίζειν ταῦτα πολλοῖς». Ὁ δὲ πΚ. Γρηγόριος Ε', ἐν τῇ ἀπὸ Φεβρουαρίου 1798 ἀποφάσει του (ἐν 64, Α' σ. 305–310) παρατηρεῖ: «καὶ τοῦ ἀειμνήστου καὶ σοφοῦ ἐκείνου τὰ τοσαῦτα βουλευμάτα περὶ τῆς ὑποθέσεως ταύτης καὶ τηλικούτοι ἐπιπονώτατοι ἀγῶνες, πάντῃ μάταιοι καὶ ἀνωφελεῖς ἀνεφάνησαν»).

409

1767. Ὁ ἱερομ. Θεόκλητος, τῆς Σκήτης Καυσοκαλυβίων, συνέταξε Νομοκάνονα «κατὰ στοιχεῖον», ἐξ ἀποσπασμάτων κυρίως τῆς Ἑξαβίβλου καὶ τοῦ Βλαστάρως.

Ἀνέκδοτος, ἐν χφφ. 291 (φ. 1–297β), ἔτους 1773 Μ. Ἰβήρων, Η 113 (σ. 1–367), ἔτους 1832 Μ.Μ. Λαύρας (ἸΑθω), 2, ἔτους 1774 Μ. Ξενοφώντος, 259 (σ. 465–870), ἔτους 1770 Μ. Ἐσφιγμένου, 147 (σ. 1–330), ἔτους 1772 καὶ 269, ἔτους 1775, Μ. Παντελεήμονος. Πρβλ. ἐν 464, σ. XIV, καὶ ἐν 373, σ. 566–570 καὶ 581–584, ὅπου μικρὸν ἀπόσπασμα, μετὰ σχολίων.

410

1767. Γράμμα τῶν Πατμίων πρὸς πΚ. Σαμουήλ, σχετικῶς πρὸς τὸν περιορισμὸν τῶν προικῶν, (πρβλ. ἀνωτ. ἀριθ. 408) ἐν 142, σ. 168–170.

«... ἀγκαλὰ καὶ ἡμεῖς οὔτε ἔχομεν, οὔτε δίδομεν τραχώματα εἰς τοὺς γαμβρούς, ἀλλὰ μόνον τὴν ἀπ' ἀρχὴν προῖκα τῆς μητρος, ἣν ἔχει ἐκ προγόνων, ταύτην, κατὰ διαδοχὴν, καὶ ἡ νύμφη ὥς δωρεὰν λαμβάνει καὶ ὁ γαμβρὸς εὐχαριστεῖται. Καὶ οὕτω γίνονται οἱ γάμοι παρ' ἡμῖν. Ὡστε πολλοὶ ἡμῶν οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ τ ρ α χ ῶ μ α τ ο ς καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ ἴσασιν...»

411

1768. Συνοδ. Γράμμα ἐπισκόπου Σιατίστης–Κοζάνης, περὶ τοῦ ἑορτολογίου τῶν ρουφετίων τῆς πόλεως Κ ο ζ ά ν η ς, ἐν 166, σ. 21 ὑποσ. 2.

412

1769. Κανονισμὸς ἀπὸ 15 Ἰουνίου, ἐξ 23 ἄρθρων, περὶ ἐκλογῆς καὶ λειτουργήματος τῶν συμβολαιογράφων Κ ε ρ κ ύ ρ α ς,